

Arrest

nr. 163 087 van 26 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Argentijnse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 juli 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van Argentijnse nationaliteit te zijn. Zij treden op in eigen naam en in hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen F. en M, respectievelijk geboren op 8 januari 2005 en 1 februari 2008.

Op 23 juni 2015 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 17 juli 2015, met kennisgeving op 10 september 2015, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 16.10.2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 17.04.2013. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 17.04.2013 (zie bevestiging arts dd. 17.07.2015 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 16.10.2014 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partijen voeren in hun tweede middel onder meer de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Zij betogen als volgt:

“1.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt volgende vaststelling:

Eenzijds stelt de arts-adviseur vast dat de heer M.R. (...) mogelijks lijdt aan sarcoïdose maar dat er, nog steeds volgens de arts-adviseur, geen definitieve diagnose is gesteld en bevestigd met specialistische verslaggeving. De arts-adviseur overweegt dat er mediastinale klieren werden gevonden, verdacht van sarcoïdose. Een definitieve diagnose is er volgens de arts-adviseur niet, waardoor het volgens de arts-adviseur niet mogelijk is de graad van ernst van de eventuele pathologie te beoordelen. Er zijn derhalve duidelijke indicaties weerhouden door de arts-adviseur van een ernstige medische problematiek (sarcoïdose). Over de graad van ernst zou momenteel nog onvoldoende duidelijk zijn. Anderzijds is de arts-adviseur kennelijk wel van oordeel dat, op basis van het medische dossier, deze medische aandoening geen reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Daarbij wordt kennelijk alleen maar overwogen dat “de aandoening vereist in elk geval op dit moment geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan”.

2.

Het is bijzonder opvallend dat de arts-adviseur ondanks een gebrek aan duidelijkheid (o.a. de graad van ernst) van de medische aandoening van de heer R.M. (...) (mogelijks sarcoïdose) toch een duidelijk besluit neemt dat het niet om een ziekte zou gaan zoals gesteld in artikel 9ter, §1, eerste lid Vreemdelingenwet.

Deze vaststelling is op zich reeds contradictoir, nu dergelijk besluit wordt genomen op grond van een onduidelijk beeld over de medische toestand van de heer R.M. (...).

Het getuigt bovendien van een gebrek aan zorgvuldigheid door dergelijk besluit te nemen aangezien men onvoldoende zicht heeft op de ernst van de medische problematiek.

Het Standaard Medisch Getuigschrift van 1 juni 2015 spreekt uitdrukkelijk van de diagnose sarcoïdose (punt A en B). Het Standaard Medisch Getuigschrift van 1 juni 2015 maakt onder punt C en D bovendien duidelijk melding van de te volgen behandeling en de gevolgen indien deze behandeling wordt stopgezet.

Het is dan ook duidelijk dat de vaststellingen en de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer aangaande de noodzaak aan behandeling van de heer R.M. (...) niet met de vaststellingen van de behandelende arts in de door de verzoekende partij bijgebrachte medische documenten overeenstemmen.

Artikel 9ter, §1, vijfde lid Vreemdelingenwet voorziet evenwel dat de geneesheer de vreemdeling kan onderzoeken en een bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen.

Indien een arts-adviseur derhalve over onvoldoende duidelijkheid beschikt, zoals in casu kennelijk wordt voorgehouden door de ambtenaar-geneesheer, vereist een zorgvuldige besluitvorming dat een onderzoek wordt verricht naar de ernst van de aandoening.

Dit geldt in het bijzonder wanneer de arts-adviseur van oordeel is dat de medische aandoening kennelijk niet zou voldoen aan artikel 9ter, §1, eerste lid Vreemdelingenwet en dat derhalve een beslissing tot onontvankelijkheid moet worden genomen (artikel 9ter, §3, 4° Vreemdelingenwet).

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 12 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, wordt overigens uitdrukkelijk aangegeven dat geen bijkomend onderzoek vereist is "indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene" (Parl.St. Kamer, nr. 2478/001, 35). Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten indien hij de mening is toegedaan dat de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden.

Indien hij er in tegendeel vanuit gaat dat er twijfels zijn omtrent de diagnose én de ernst van de aandoening, zoals in casu het geval is, dan valt niet in te zien op welke basis de ambtenaar-geneesheer een onderbouwd en pertinent advies kan verlenen omtrent de risico's voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken of nadere inlichtingen van deskundigen in te winnen.

De ambtenaar-geneesheer handelde derhalve onzorgvuldig en onredelijk door geen verder onderzoek te voeren, ondanks dat zulks expliciet is voorzien in artikel 9ter, §1, vijfde lid Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing dient hierom te worden vernietigd."

In het derde middel voeren de verzoekende partijen eveneens de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aan, waarbij zij onder meer het volgende betogen:

"(...)3.

Het Standaard Medisch Getuigschrift van 1 juni 2015 spreekt uitdrukkelijk van de diagnose sarcoïdose (punt A en B).(...)

De arts-adviseur stelt echter vast dat de heer M.R. (...) mogelijks lijdt aan sarcoïdose maar dat er, nog steeds volgens de arts-adviseur, geen definitieve diagnose is gesteld en bevestigd met specialistische verslaggeving. De arts-adviseur overweegt dat er mediastinale klieren werden gevonden, verdacht van sarcoïdose. Een definitieve diagnose is er volgens de arts-adviseur niet, waardoor het volgens de arts-adviseur niet mogelijk is de graad van ernst van de eventuele pathologie te beoordelen.

Het Standaard Medisch Getuigschrift van 1 juni 2015 maakt onder punt C en D bovendien duidelijk melding van de te volgen behandeling en de gevolgen indien deze behandeling wordt stopgezet.

De arts-adviseur is echter van oordeel dat, op basis van het medische dossier, deze medische aandoening geen reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Daarbij wordt kennelijk alleen maar overwogen dat "De aandoening vereist in elk geval op dit moment geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan".

Het is dan ook duidelijk dat de vaststellingen en de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer aangaande de noodzaak aan behandeling van de heer R.M. (...) niet met de vaststellingen van de behandelende arts in de door de verzoekende partij bijgebrachte medische documenten overeenstemmen.

Wanneer de ambtenaar-geneesheer een ander oordeel is toegedaan dan hetgeen door een behandelend geneesheer-specialist wordt geattesteerd, dienen de motieven waarop de ambtenaargeneesheer zich baseert om tot een andersluidend oordeel te komen, des te concreter en pertinenter te zijn. Dergelijk andersluidend oordeel van een met een controlefunctie beklede arts

impliceert dan immers dat hij besluit dat de beoordeling van de gespecialiseerde arts onjuist is, wat betekent dat hij van oordeel is dat deze gespecialiseerde arts zich vergiste, een medische problematiek overdreef of een tegenaangewezen of volkomen nutteloze behandeling heeft voorgeschreven (RvV 22 juni 2015, nr. 148 275 in de zaak RvV 166 976 / II).

De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer bij het geven van zijn advies ten spijt, dient te worden vastgesteld dat de motieven in het advies van 17 juli 2015 niet afdoende en draagkrachtig zijn om te besluiten dat medische problematiek van de heer R.M. (...) kennelijk niet aan artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet beantwoordt.

Het is onduidelijk waarom de ambtenaar-geneesheer de diagnose van sarcoïdose betwijfelt ondanks dat er mediastinale klieren werden gevonden, verdacht van sarcoïdose. Hoe en op welke wijze zou de ambtenaar-geneesheer wel overtuigd zijn van de diagnose? Waarom volstaat deze nu niet?

Zeer onduidelijk is bovendien de vraag waarom deze medische aandoening geen reëel risico zou betekenen op een onmenselijke of vernederende behandeling. De arts-adviseur overweegt immers alleen maar dat "De aandoening vereist in elk geval op dit moment geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan". Het gebrek aan acuut levensgevaar betekent dan ook geenszins dat er geen reëel risico zou bestaan op een onmenselijke of vernederende behandeling. Het advies gaat hier niet concreet op in en is verder enkel voorzien van abstracte vermeldingen.

4.

Uit artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet blijkt dat de bedoelde aanvraag enkel onontvankelijk kan worden verklaard wanneer de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

In casu dient te worden vastgesteld dat de redengeving in het advies van de ambtenaar-geneesheer van 17 juli 2015, niet pertinent en draagkrachtig is om de aangevoerde concrete medische elementen, de voorziene en noodzakelijk geachte behandeling en de prognose bij stopzetting van de behandeling, zoals deze blijken uit de voorgelegde specialistische medische stukken, te weerleggen.

Daar waar het loutere feit dat de ambtenaar-geneesheer een andere mening is toegedaan dan hetgeen de behandelende arts attesteert gewis nog geen schending van de (materiële) motiveringsplicht impliceert, neemt dit niet weg dat deze andere mening dan wel afdoende moet worden onderbouwd.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer is niet afdoende gemotiveerd in het licht van de voorgelegde medische gegevens en in het raam van artikel 9ter, §3, 4° juncto artikel 9ter, §1, eerste en vijfde lid van de vreemdelingenwet."

2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede en derde middel onder meer het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In het tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter §3-4° van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, evenals van de materiële motiveringsplicht.

In een derde middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Gezien hun samenhang worden beide middelen samen behandeld.

Zij betoogt de arts-adviseur duidelijke indicaties weerhouden heeft van een ernstige medische problematiek, doch over de graad van ernst zou nog onduidelijkheid bestaan. Ondanks die onduidelijkheid zou de arts-adviseur toch een duidelijk besluit nemen dat het niet om een ziekte zou gaan zoals gesteld in artikel 9ter §1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, wat getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid. Conform artikel 9ter §1-5° van Vreemdelingenwet had de arts-adviseur bijkomende inlichtingen kunnen inwinnen van een deskundige of de vreemdeling onderzoeken.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat aan de hand van de concrete elementen van het medisch dossier en het onderbouwd advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat hij een onderzoek deed naar de risico's die zouden bestaan bij een terugkeer naar het land van herkomst of verblijf. De ambtenaar-geneesheer beoordeelt eerst of het medisch dossier toestaat om de in de standaard medisch getuigschriften geformuleerde diagnoses en symptomen te weerhouden. Hij stelt dat de in de standaard medische getuigschriften beschreven aandoening actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker, noch voor een onmenselijke of vernederende behandeling, wanneer er geen adequate behandeling zouden bestaan in het land van herkomst of verblijf.

Hij stelt dat uit de standaard medisch getuigschriften er echter geen definitieve diagnose wordt gesteld die bevestigd wordt met specialistische verslaggeving waardoor het niet mogelijk de graad van ernst van de eventuele pathologie te beoordelen.

Eenvoudige lezing van het medisch advies toont nochtans het volgende aan:

- er is in hoofde van verzoeker geen definitieve diagnose gesteld en bevestigd met specialistische verslaggeving waardoor het niet mogelijk is de graad van ernst van de eventuele pathologie te beoordelen;

- de aandoening vereist momenteel geen dringende maatregelen zonder dewelke er een acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan;

- de aandoening houdt geen risico op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Uit het bovenstaande volgt dat verzoekers kritiek niet ernstig is. Een eenvoudige lezing toont aan dat er momenteel geen sprake is van een zekere graad van ernst, zoals vereist voor de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en zoals blijkt uit het feit dat die bepaling is gesteund op de begrippen "reëel risico voor het leven of fysieke integriteit" en "reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling".

Wanneer in de administratieve beslissing de redenen worden aangegeven waarom geen sprake kan zijn van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit en op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf en dit omwille van de eigenschappen van medische problematiek zelf, is voldaan aan de vereisten van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Artikel 9ter, §1, vijfde lid voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zonodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven.

Het is bovendien aan verzoekende partij om te bewijzen dat zij lijdt aan een ernstige vorm waardoor er sprake is van een ernstige aandoening in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij legt geen enkele specialistische verslaggeving voor. Het is echter aan haar om de bewijzen van de ernst van haar aandoeningen neer te leggen.

De formele motiveringsplicht heeft tot doel dat de bestuurde in de hem aanbelangende beslissing de gronden kan terugvinden waarop die beslissing is gesteund om aldus met kennis van zaken te kunnen nagaan of het zinvol is gebruik te maken van de beroepsmogelijkheden waarover de bestuurde in rechte beschikt.

De feitelijke en juridische motieven kunnen op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing worden gelezen, te weten dat uit het medisch advies, d.d. 1 juni 2015 + bijlagen d.d. 18/02/2015, 16/03/2015, 03/04/2015 en 20/02/2015, blijkt dat eerste verzoeker kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft, in de zin van artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Uit het middel blijkt dat de verzoeker die motieven kent en ze inhoudelijk aanvecht, zodat aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan.

Het betoog van verzoekende partij laat niet toe de door haar aangevoerde schendingen aan te tonen.

Het tweede en derde middel zijn niet ernstig."

2.3. De verzoekende partijen bekritiseren de bestreden beslissing inhoudelijk, zodat voorgaande middelen vanuit dat oogpunt zullen worden onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet - waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd - daar de bestreden beslissing steunt op de toepassing van deze bepaling die ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing luidde als volgt:

"§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of

een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1

De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4(...)

§ 5(...)

§ 6(...)

§ 7(...)."

Uit het standaard medisch getuigschrift en de overige medische stukken die aan de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden toegevoegd en die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt dat de eerste verzoekende partij gekend is met een sarcoïdose problematiek waarvoor zij medicamenteus behandeld wordt en waarbij opvolging door een pneumoloog als noodzakelijk wordt geacht. Onder de medische voorgeschiedenis wordt uitdrukkelijk "2015 sarcoidosis van longen" vermeld. De eerste verzoekende partij werd reeds tweemaal gehospitaliseerd in 2015 en de behandelende arts stelt dat de duur van de noodzakelijke behandeling "af te wachten" valt. Bij een stopzetting van de behandeling voorziet de behandelende arts volgens het standaard medisch getuigschrift van 1 juni 2015 een vermindering van de longcapaciteit, een verhoging van longinfecties, een verhoging van 'COPD' en 'pneumonaal afsterven'. Verder kan slechts worden vastgesteld dat dit standaard medisch getuigschrift voor het overige onleesbaar is. Uit de overige medische stukken blijkt dat eveneens een oftalmologisch onderzoek heeft plaatsgehad op 16 maart 2015 in het ZNA in het kader van het onderzoek naar het vermoeden van sarcoïdose. Met betrekking tot de hospitalisatie van 30 maart tot 3 april 2015 wordt in het verslag besloten dat "Uw 35-jarige patiënt werd opgenomen op de dienst pneumologie. Volgende problemen werden weerhouden: oppuntenstelling vergrote mediasinale klieren verdacht voor sarcoïdose (DD lymfoom en TBC) (...)".

In het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 17 juli 2015, dat als basis fungeert voor de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

"Artikel 9ter §3-4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 23/06/2015

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 01/06/2015 + bijlagen d.d. 18/02/2015, 16/03/2015, 03/04/2015 en 20/02/2015 blijkt dat betrokkene mogelijks zou lijden aan sarcoïdose (er werden mediastinale klieren gevonden, verdacht voor sarcoïdose). Zolang er echter geen definitieve diagnose wordt gesteld en bevestigd met specialistische verslaggeving is het niet mogelijk de graad van ernst van de eventuele pathologie te beoordelen.

De aandoening vereist in elk geval op dit moment geen dringende maatregelen zonder, dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan. Er is geen bevestigd reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit, met of zonder behandeling. Derhalve moet vastgesteld worden dat het medische dossier, zoals het voorligt, momenteel niet aantoonst dat er een risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft. Uit de voorliggende attesten blijkt geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er momenteel kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor het leven; of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Hoewel uit het standaard medisch getuigschrift van 1 juni 2015 blijkt dat de eerste verzoekende partij verschillende medicijnen dient te nemen, dat zij dient te worden opgevolgd door een specialist en dat er negatieve gevolgen worden verbonden aan de niet-opvolging en niet-behandeling van haar aandoening, zoals een vermindering van de longcapaciteit, een verhoging van het aantal longinfecties en pneumonaal afsterven, oordeelt de ambtenaar-geneesheer in zijn advies dat "de aandoening vereist in elk geval op dit moment geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan. Er is geen bevestigd reëel risico voor het leven en de fysieke integriteit, met of zonder behandeling. derhalve moet vastgesteld worden dat het medisch dossier, zoals het voorligt, momenteel niet aantoonst dat er een risico bestaat voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft. (...) Ik stel bijgevolg vast dat er momenteel kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft (...)".

De verzoekende partijen menen dat het advies van de ambtenaar-geneesheer waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, is gesteund op gegevens die niet volledig overeenstemmen met de medische stukken voorgelegd bij de aanvraag. Zij wijzen erop dat het standaard medisch getuigschrift van 1 juni 2015 uitdrukkelijk spreekt van de diagnose sarcoïdose en duidelijk melding maakt van de te volgen behandeling en de gevolgen indien deze behandeling wordt stopgezet, hetgeen volgens hen niet overeenstemt met de vaststellingen en de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer aangaande de noodzaak aan behandeling.

De ambtenaar-geneesheer beschikt bij het beoordelen van het in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet genoemde risico over een ruime beoordelingsbevoegdheid. De Raad kan deze beoordeling niet maken in de plaats van de ambtenaar-geneesheer. De Raad moet echter wel in staat worden gesteld om na te gaan waarop de ambtenaar-geneesheer zich gebaseerd heeft om te besluiten dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Hoewel de ambtenaar-geneesheer niet van een bijzondere expertise blijkt hoeft te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen, dient uit het advies zelf of uit de stukken van het administratief dossier te blijken waarop de arts zich voor deze beoordeling heeft gestoeld.

De ambtenaar-geneesheer kan niet uit een voorgehouden gebrek aan definitieve diagnose afleiden dat een medische behandeling met aangepaste medicatie en opvolging door een specialist niet nodig is en dat er aldus geen actueel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. In casu meent de ambtenaar-geneesheer dat er geen sprake is van een definitieve diagnose, hetgeen de verzoekende partijen betwisten, terwijl het volstrekt onduidelijk is op grond waarvan hij dit beweert en terwijl het anderzijds volstrekt duidelijk is dat de eerste verzoekende partij dient te worden opgevolgd door een specialist en medicamenteus behandeld wordt voor een al dan niet definitieve diagnose van sarcoïdose teneinde een verslechtering van haar gezondheidstoestand zoals hoger omschreven te vermijden. Weliswaar blijkt uit de medische stukken toegevoegd aan de aanvraag dat niet steeds met zekerheid werd vastgesteld dat het om de diagnose sarcoïdose gaat, toch wordt in elk van de stukken gewezen op het feit dat alle vaststellingen in de richting van sarcoïdose wijzen, waarbij telkens gewezen wordt op de nood aan opvolging. Zo wordt in het document betreffende de hospitalisatie van 30 maart tot 3 april 2015 in het ZNA gesteld dat *“beeld dat zeer sterk suggestief is voor sarcoidose”* en in het document betreffende de hospitalisatie van 18 tot en met 20 februari 2015 in het ZNA dat *“recente diagnose sarcoïdose”*. Ook het standaard medische getuigschrift van 1 juni 2015, dat het meest recente medische document in casu betreft, maakt melding van deze diagnose. Nergens blijkt overigens dat de betrokkene volledig genezen is.

Noch uit het advies van de ambtenaar-geneesheer noch uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de in het standaard medisch getuigschrift weergegeven nood aan behandeling en opvolging voor de eerste verzoekende partij zoals deze hoger werden beschreven.

Het komt de Raad voor dat de ambtenaar-geneesheer niet op kennelijk redelijke wijze kon besluiten dat *“de aandoening vereist in elk geval op dit moment geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan. Er is geen bevestigd reëel risico voor het leven en de fysieke integriteit, met of zonder behandeling. derhalve moet vastgesteld worden dat het medisch dossier, zoals het voorligt, momenteel niet aantoont dat er een risico bestaat voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft. (...) Ik stel bijgevolg vast dat er momenteel kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft (...)”* terwijl hij op de hoogte was van de huidige behandeling en opvolging van de eerste verzoekende partij en van de door de behandelende arts voorziene gevolgen bij een stopzetting.

Er kan dan ook niet anders worden geconcludeerd dan dat de ambtenaar-geneesheer zich, zonder hiervoor te verwijzen naar de relevante stavingsstukken, gebaseerd heeft op eigen inzichten en overtuigingen om het advies op te stellen waarop de bestreden beslissing steunt. Dit getuigt in casu niet van behoorlijke feitenvinding, nu het administratief dossier geen enkele feitelijke grondslag biedt voor de stelling dat het bij gebrek aan definitieve diagnose niet mogelijk is de graad van ernst van de aandoening van de eerste verzoekende partij te beoordelen, en dat er geen risico zou zijn voor het leven of de fysieke integriteit of een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst. Integendeel wordt in de

attesten door de behandelende geneesheren onder meer duidelijk gesteld dat er sprake is van een aandoening waarvoor opvolging noodzakelijk is, dat er onzekerheid bestaat over de duur van de behandeling en dat de verslechtering van de gezondheidstoestand zich aandient in geval van stopzetting van de lopende behandeling.

De verwerende partij kan in haar nota gelet op het voorgaande niet ernstig voorhouden dat *“aan de hand van de concrete elementen van het medisch dossier en het onderbouwd advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat hij een onderzoek deed naar de risico's die zouden bestaan bij een terugkeer naar het land van herkomst of verblijf.”*

Aangezien het advies dat de basis vormt voor de bestreden beslissing niet op objectieve gegevens is gestoeld of dit minstens niet uit het administratief dossier blijkt, is de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard aangetast door een motiveringsgebrek. Bijgevolg dient een schending van de materiële motiveringsplicht te worden vastgesteld in samenlezing met artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het tweede en derde middel en het eerste middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 juli 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN